

© Ingrid Artez, 2016
illustration © MAGDA, 2016
edition © Milan Hodek | Paper Jam, 2016
ISBN 978-80-87688-51-9

MOZAIKAILEN

Předmluva

Toto je „zvláštní“ kniha, kniha ne úplně zařaditelných textů, asi už to není ani poezie, spíše přemýšlení v ní o světě a v světě, o našem každodenním životě, kdy jsme obklopeni všemožnými sítěmi, technologickými, biologickými, sociálními, i těmi vlastními. Spíše tedy můžeme hovořit o textech, které k tomu všemu hledají tvar a nacházejí jej právě v této podobě, nebo ve tvaru, ve kterém je pro sebe našla autorka knihy. Čtenář si pak k těmto textům hledá cestu, autorka nabízí, aby s ní o tomto, našem světě přemýšlel a kladl si otázky. Čteme texty několikrát, abychom se na mnohé zeptali, zeptali sama sebe a na svět, ve kterém žijeme. V textech se často snoubí cosi hluboce osobního s něčím, co je povytce technologické, ale je to jen proto, nebo právě proto, že už se to dávno stalo součástí nás samých, našich životů. Jako v textu Kata na lež: „Tuna slov odpadu / 5 hodin keců / Tisíc lží / A mikropohyby / kořene nosu / dokazují pátrání intuice / jako skutečný výsledek kvantové / ozvěny. / Pro změny / emocí.“

Svět sítí, do kterých jsme již léta zapleteni a které, tyto různé technologické sítě, jsou už více než jen technologií. Náš život je jimi proměněn, ale mnohé zůstává stále stejné, kladení otázek po smyslu naší existence. I když do ní vstupují nečekané změny, i změny, které přicházejí očekávaně, ale stále jsme vším tím tak nějak zaskočení, a náš život se pohybuje v jakémsi „socioplexu“: „Biblefix—ortodox klon—iluzialita—síť sex—instanzdraví—PC money a kde jsou vztahy?... Právě virtuálie patřičných modifikací, animací a domestikované náklonnosti v socioplexu.“ Autorka se, ať už v rýmovaných sentencích, proudu řeči, sledu slov, ironií a parodií či prozaizovaných útvarech, snaží tento svět: technologicko-virtuální, ale zároveň biologicko-síťový, pochopit, nalézt v něm, co se stále a především dotýká samotného člověka, aby zároveň hledala svůj osobní příběh, který je do všeho vpletený, přesto nepřehlédnutelný, čirý a autentický, jako například v textu Spěchající konce: „Ohnivě vnitřnosti / člověk umře, aniž by byl / všechno už je sci-fi, ale budoucnost neexistuje. / Síťosloví slávy. / Narodit se znovu? Ale kam? / Možnosti omezené. / Nechci to zažít.“

Josef Straka

MOZAIKAiZEN – sbírka o životě, smrti a Zenu.

A)

CYKLUS AMEN

MOZAIKAiZEN

Chmel
Chemie se—mele
a umele potouchlé drinky
nikoli umělé
pěkně kvasí
bez počasí
v aerodešti
kdesi
v záplavě neřesti
fermentační tmy
ty, já i my.

Strážci míru
způsobili poprask jak
tetřev v posvátné spirále.

Má zklidňující uličníky
magicky atrofované
bez limitů i touhy
jako půvabné vykřičníky
naloděné do Dunaje
při vstupu do světa.
Okno věty.
Tsunami činů v člunu konání.

Světlo smýká brilantem poznání
v dešti orgasmických vzdechů
a rozněcuje luciditu,
přičemž animálně štká
silou Zorby
povely
rozkrájené fotosyntéze
v úlomcích paprscitých úhlů
všech skulin s jejich vějířky
po pás podpásově.

Hon na čas
v této době
neskončil
trvá jako stébla trávy
upínající se v marné naději k obloze
fata morgány každého rána
klíčící v děloze
Země.

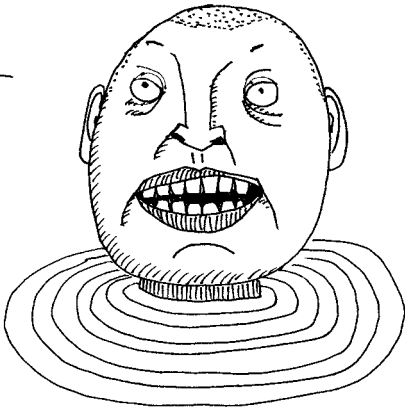
Děti křišťálu
proti dětem zvratků
a zvrácenosti
cennosti
rozkladu
pokladu duše
umrtví kouzlo třetího oka.
Kde zase pobíhá intuice?
Na oběžné dráze
mezi Merkurem a Venuší?!

To se přece nesluší, ty spratku!

Orgasmus čistě mechanický v masturbační turbulenci
žhavé lázni ega prominentního já samozvaných spasitelů
v kněžském rouchu vášně
kyne.

Evidence marnosti
v koši všech štáv
ukazuje
Amen!

KATA NA LEŽ

Tuna slov odpadu
5 hodin keců
Tisíc lží
A mikropohyby
kořene nosu
dokazují pátrání intuice
jako skutečný výsledek kvantové
ozvěny.
Pro změny
emocí.
Však již pozdě do noci
vejít nestačí.
Do chrámu pravdy po prolomeném zlu
divné bytosti
z masa i kostí. V pění neřesti.
Zlom ledového ostří
tluče do spánku jiskry od bruslí tvé čelisti,
jež rve závistí až do mé nenávisti!

Prýštlící krev z rány od upíra sajícího sadisticky
tvá ústa pravdy
pro život ve své lži.
Rozpadliště dějin důvěry po katově zásahu
v poušti bezbranné naivity
odsypává čas.
Vše, jen ne vítání,
ani svítání.

Už pozdě na mlčení
i lačná slova obrany i pomoci.
Náruč strasti okradla nevinné.
Kdo je na vině?
Ty.
Jedině!

Amen.